

Николаєва В.І.

Донецький державний університет управління

ОРГАНІЗАЦІЙНЕ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ СИСТЕМИ СОЦІАЛЬНОЇ РОБОТИ В УКРАЇНІ: СУЧАСНІ РЕАЛІЇ

У статті на базі термінологічного аналізу визначено сутність механізму державного управління. З'ясовано основні механізми державного управління системою соціальної роботи в Україні. Розкрито зміст та особливості організаційного механізму на основі створеної багаторівневої організаційної структури державного управління системою соціальної роботи. Охарактеризовано управління системою соціальної роботи на кожному рівні. Акцентовано увага на необхідності змін і вдосконаленні державного управління організації якісних соціальних послуг на рівні громади.

Ключові слова: механізм державного управління, рівні управління, організаційний механізм державного управління, багаторівнева структура, система соціальної роботи, регіональний рівень, громада.

Постановка проблеми. Трансформаційні процеси, що відбуваються в українському суспільстві, неминуче відображаються передусім на економічних і соціальних сферах, що торкаються й вимагають зрушень у державному управлінні.

Відповідно, у сучасних реаліях виникла негайна необхідність суттєвих змін у державному управлінні та його механізмах [1]:

- перехід від функціонального управління до управління суспільним і державним розвитком, управління реформами;

- модернізація згідно із запитом громадян і досягненнями світового та європейського досвіду;

- формування електронного уряду, самоврядування, електронної демократії, мережевих структур управління, національного інтелекту, експертних співтовариств;

- розвиток прогнозування, систем запобігання кризам, технологій антикризового управління;

- запровадження аргументованої децентралізації та дерегуляції державного управління;

- розвиток самоуправління, нарощування каналів участі громадян у справах держави, економіці, політиці, культурі, посилення гарантій прав і свобод;

- переформатування, скорочення державного апарату, боротьба з корупцією, впровадження передових управлінських технологій;

- запровадження нової системи підготовки державно-управлінських кадрів;

- формування нової ресурсної культури не тільки управлінців, а й громадян;

- використання ресурсної кооперації, державно-приватного партнерства;

- формування активної позиції громадян, які повинні сформулювати нове соціально-політичне середовище реформ, трансформацій управління, підвищення його відкритості, насичення інноваціями.

Державна політика й управління в галузі соціальної роботи перебувають у стадії реформування, зокрема формування відповідних структур та інституцій. Передусім мова йде про зміну традиційних стратегій управління і стилів політико-управлінської діяльності. Насамперед це можливо завдяки організаційному механізмові державного управління, основне завдання якого не лише зводиться до досягнення цілей, організації, а і є засобом підтримки цілісності будь-якої складної соціальної системи, її оптимального функціонування й розвитку.

Аналіз останніх досліджень і публікацій.

Проведений аналіз наукових досліджень концептуальних підвалин механізмів державного управління В. Авер'янова, Г. Атаманчука, В. Бакуменка, Ю. Бондаренко, Ю. Древалю, В. Князева, О. Комякова, М. Корецького, О. Коротича, О. Кравченко, М. Круглова, А. Кульмана, Р. Ларіної, В. Малиновського, О. Машкова, Н. Нижник, П. Надолішнього, О. Оболенського, Г. Одінцової, Л. Приходченко, Р. Рудницької, О. Радченко, О. Сидорчук, Г. Тихомирова, О. Федорчак, Л. Юзькова дає змогу стверджувати, що усталеного, єдиного поняття не існує.

Постановка завдання. Мета статті – аналіз ознак класифікації механізмів державного управ-

ління й висвітлення функціонування організаційного механізму державного управління системою соціальної роботи в сучасних умовах.

Виклад основного матеріалу дослідження. Водночас спробуємо виокремити і стисло охарактеризувати ознаки класифікації механізмів державного управління. Так, в Енциклопедичному словнику з державного управління [2, с. 424] вирізняють суттєві критерії класифікації механізмів державного управління: сфера або об'єкт управління, ступінь регламентації.

Корисною в цьому плані буде думка вітчизняних науковців [3], які вважають механізм управління елементом системи управління та складною категорією, який містить цілий ряд складників (рис. 1).

Г. Куспляк [4] виділяє такі визначальні ознаки: склад (суб'єкт, об'єкт, галузь управління, функціональні та змішані ознаки); структура (види управлінської діяльності, ресурси, методи, інструменти й важелі).

У свою чергу, О. Коротич виокремлює класифікацію механізмів державного управління залежно від суб'єктів управління [5, с. 43].

Відповідно до цієї ознаки, в Україні механізми державного управління поділяються на такі, які здійснюються органами управління: вищого рівня (Верховною Радою України, Президентом, Кабінетом Міністрів України); обласного рівня (обласними радами, обласними державними адміністраціями); районного рівня (районними радами, районними

державними адміністраціями); місцевого рівня (міськими, селищними, сільськими радами).

Структуру механізму державного управління становлять цільовий, нормативно-правовий, організаційний, економічний, інформаційний компоненти, сукупність яких віддзеркалює всі істотні аспекти функціонування системи державного управління: виконання функцій (організаційний), дотримання цілеспрямованості (цільовий і нормативно-правовий), забезпечення ефективності (економічний) і можливості функціонування (інформаційний) [6].

За особливостями побудови механізми державного управління поділяються на цільові (спрямовані на досягнення певної мети), механізми функціонування системи державного управління на різних етапах суспільного розвитку країни та механізми здійснення процесу державного управління народом, різними владними органами й окремими посадовими особами [7, с. 249].

Значна кількість науковців у галуззі державного управління [8; 9; 10; 11; 12; 13] пропонують багатоманітний спектр механізмів, у тому числі комплексний, який містить набір або комбінацію останніх залежно від конкретного напрямку державної політики та відповідно до сфер суспільної діяльності. Існують пропозиції К. Дубич застосування інтегрального механізму державного управління [14, с. 72].

У розрізі теми дослідження, вважаємо: *механізм державного управління* – це цілеспрямовані системні дії органів державної влади щодо системи соціальної роботи через впровадження певних принципів і методів та інших важелів управління на всіх рівнях з метою реалізації повною мірою цілей і завдань соціальної політики, яка основана на законодавчо затверджених імперативах і розкриває соціальні показники благополуччя населення (рівень бідності, рівень безробіття, рівень охоплення і якість соціальних послуг тощо).

Отже, імплементація тих чи інших різновидів механізмів державного управління залежить як від специфіки сфери управління, так і від об'єкта управління та проблемних питань. Кожен механізм має назву. У сучасних реаліях в умовах транзитивного суспільства цілком очевидно, що сутнісними механізмами державного управління системою соціальної роботи будуть

Рис. 1. Складники механізму державного управління

організаційний, ресурсний, нормативно-правовий. Разом із цим ресурсний механізм буде інтеграцією фінансового, соціального, кадрового, інформаційного механізмів державного управління.

Одним із суттєвих основоположних механізмів державного управління системою соціальної роботи є організаційний.

Відповідно до визначення, «організаційний механізм – це послідовність етапів проектування структур, детального аналізу й визначення системи цілей, продуманого виділення організаційних підрозділів і форм їх координації для забезпечення функціонування деякого комплексу (організаційної системи). Кінцевим результатом функціонування цього механізму є побудова організаційної системи, коли виявляється: 1) внутрішня впорядкованість, узгодженість взаємодії більш-менш диференційованих і автономних частин цілого, обумовлена його будовою; 2) сукупність процесів або дій, що зумовлюють утворення й удосконалення взаємозв'язків між частинами цілого» [2, с. 422]. У концептуальному значенні в організаційному механізмі наявні об'єкти, суб'єкти державного управління, їхні цілі, завдання, функції, методи управління та організаційні структури, а також результати їх функціонування. Реалізація цього механізму втілюється в побудові взаємодії системи державного управління й системи соціальної роботи на всіх рівнях (таблиця 1).

Сенс державного управління системою соціальної роботи полягає в координації, організації взаємодії, контролі, оптимізації та модернізації її складної структури. Державне управління соціальною роботою здійснюється на всіх рівнях її

організації: державному (національному), регіональному, місцевому (муніципальному), локальному, де має відповідні організаційні структури.

Відомо, соціальна робота із сім'ями, дітьми та молоддю, державне управління й контроль у цій сфері здійснюються на місцевому, регіональному, державному рівнях. Вищеперелічені рівні корелюють зі складною, ієрархічною системою цілепокладання соціальної роботи:

1. Національний (державний) рівень становлять установи, організації держави та товариства, які визначають і створюють умови для вирішення життєво важливих проблем клієнта в загальнонаціональному масштабі. Цей рівень має гранично загальні характеристики.

2. Регіональний рівень визначається специфікою регіону, його природними, кліматичними, економічними, демографічними та іншими показниками. Особливості регіонального рівня виражені в пріоритетах основних напрямів соціальної роботи.

3. Муніципальний рівень відображає насамперед специфіку поділу сфер управління в реалізації цілей і завдань соціальної роботи на міському рівні та на рівні громади.

4. Локальний (місцевий) рівень пов'язаний із особливостями конкретного мікросоціуму щодо вирішення конкретних проблем на індивідуальному рівні, його соціально-культурною своєрідністю.

Отже, усі вищеперелічені рівні організації соціальної роботи впливають безпосередньо на державне управління. Проте необхідно зазначити, що I рівень державного управління він буде однаковим для всієї соціальної сфери, до якої нале-

Таблиця 1

Багаторівнева організаційна структура державного управління системою соціальної роботи [16, с. 21–22]

Рівень	Суб'єкти державного управління	Основні завдання
I рівень	Верховна Рада України, Кабінет Міністрів України, Президент України, місцеві ради	Розроблення політичних рішень, стратегічне планування та організаційно-правове забезпечення
II рівень	Міністерства й відомства, департаменти, директорати	Розроблення механізмів для організації служб
III рівень	Державна служба зайнятості, Пенсійний фонд	Утворення спеціальної системи, вирішення певних проблем
IV рівень	Соціальні служби, територіальні центри обслуговування одиноких непрацездатних громадян, ЦСССДМ, управління соціального захисту населення	Розв'язання проблеми як окремої ситуації (допомога клієнтам професіоналами: лікарями, психологами, соціальними працівниками – у спеціально створених соціальних службах та установах)
V рівень	Соціальні працівники, парапрофесіонали, волонтери	Розв'язання проблеми як вимоги (визначення сутності проблеми в спеціальних службах або відділах і направлення клієнта до відповідного фахівця)

жить і соціальна робота. Специфіка управління на цьому рівні вже достатньо вивчена й описана, тому вважаємо доречним охарактеризувати своєрідні риси та особливості II–V рівнів державного управління, наданих у таблиці 1.

Питома вага напрямів, закладів соціальної підтримки й обслуговування перебуває в підпорядкуванні Міністерства соціальної політики. Зауважимо, що в структурі Міністерства соціальної політики України існує 35 підрозділів, які мають різну назву (керівництво, відділ, директорат, департамент, управління, сектор), 33 підприємства, установ та організацій, що належать до сфери управління Мінсоцполітики, 4 відомства. При цьому функції кожного не прописані в положенні про міністерство [16].

Досить цікавим було порівняти Міністерство соціальної політики України й Міністерство праці і соціальної політики Польщі, де всього 23 підрозділи [17].

Цілеспрямований механізм управління реалізується через специфічні суспільні інститути – суб'єкти управління, які в сукупності становлять керуючу систему, що включає в себе підприємства й організації, а також інші елементи соціальної сфери.

Необхідно зауважити, що до 2004 року існував Український державний центр соціальних служб для молоді (далі – УДЦССМ), який підпорядковувався Міністерству сім'ї, дітей та молоді. Постановою Кабінету Міністрів України від 27 серпня 2004 року № 1125 на базі Українського державного центру для молоді створена Державна служба для сім'ї, дітей та молоді, яка, на жаль, ліквідована Постановою Кабінету Міністрів України від 28 березня 2011 року № 346. Треба зазначити, що під час проведення порівняльного аналізу функцій УДЦССМ та основних функцій Державної соціальної служби для сім'ї, дітей та молоді встановлено, що завдання останньої значно розширені й доповнені, особливо це стосується дітей-сиріт і дітей, позбавлених батьківського піклування, а також забезпечення соціального супроводу дитячих будинків сімейного типу, прийомних сімей, сімей, що перебувають у кризових ситуаціях, матерів, які мають намір відмовитися від новонароджених дітей [18, с. 106].

Українська мережа центрів соціальних служб для сім'ї, дітей та молоді (далі – ЦСССДМ) є унікальною у світі, створена в 1992 році. Так, станом на 01.09.2008 в Україні функціонувало 1773 центри, з яких – Державна соціальна служба для сім'ї, дітей та молоді, 27 регіональних, 481 район-

ний, 168 міських, 40 районних у містах центрів ЦСССДМ, 575 сільських, 78 селищних і 404 філій центрів соціальних служб для сім'ї, дітей та молоді [19, с. 51]. У цей період зусилля державної політики були спрямовані на розвиток сільських і селищних ЦСССДМ. Але цей вектор кардинально змінився й після ліквідації Державної соціальної служби для сім'ї, дітей та молоді, у 2012 році внесли зміни в Закон України «Про соціальну роботу з сім'ями, дітьми та молоддю», згідно з якими перестали існувати сільські ЦСССДМ, увели ФСР – фахівців соціальної роботи, тобто чисельність співробітників інших ЦСССДМ (регіональних, міських, районних) значно збільшилося. Тому у 2012 році існувало вже 737 ЦСССДМ.

Зазначимо, що станом на 01.01.2019 в Україні створено розгалужену мережу закладів та установ, що надають соціальні послуги близько 3 млн. осіб, яка налічує майже 2 тис. суб'єктів, а саме:

- 623 центри соціальних служб для сім'ї, дітей та молоді, з них 26 – в об'єднаних територіальних громадах (ОТГ);

- 91 заклад соціальної підтримки сімей, дітей та молоді, з них – 20 центрів соціально-психологічної допомоги, 16 соціальних центрів матері та дитини, 27 соціальних гуртожитків для дітей-сиріт, дітей, позбавлених батьківського піклування, 4 центри соціально-психологічної реабілітації, 6 центрів для ВІЛ-інфікованих дітей та молоді, 18 центрів соціально-психологічної реабілітації дітей та молоді з функціональними обмеженнями;

- 676 територіальних центрів соціального обслуговування (надання соціальних послуг), із них 83 – в об'єднаних територіальних громадах;

- 69 центрів надання соціальних послуг (в об'єднаних територіальних громадах);

- 286 будинків-інтернатів для громадян похилого віку, осіб з інвалідністю та дітей з інвалідністю, психоневрологічних інтернатів (далі – будинки-інтернати);

- 111 закладів для бездомних осіб та центрів соціальної адаптації осіб, які відбули покарання у вигляді обмеження волі або позбавлення волі на певний строк;

- 151 реабілітаційна установа для осіб з інвалідністю та дітей з інвалідністю, дітей віком до трьох років, які належать до групи ризику щодо отримання інвалідності, з них – 8 установ державної форми власності, які належать до сфери управління Мінсоцполітики, 143 установи комунальної форми власності (обласного, районного й міського значення, в тому числі об'єднаних тери-

торіальних громад), які належать до сфери управління органів соціального захисту населення [20].

Складником загальної системи соціальної роботи є установи, які безпосередньо цим займаються. Основними ознаками будь-якої системи є спільна мета, певна структура, базові засади з визначеною ієрархією функціональної компетенції. Фактично всі організаційні структури суспільства в широкому розумінні розв'язують проблеми соціальної роботи. У вужчому розумінні цю роботу виконують спеціалізовані органи, установи, відомства, які безпосередньо займаються умовами праці, побуту, дозвілля, охорони здоров'я, безпеки населення тощо.

Структура органів державного управління у сфері соціальної роботи побудована як по горизонталі, так і по вертикалі з метою підтримки індивідів, сімей, які опинилися в складних життєвих умовах. Ця організаційна структура має бути дійовою, динамічною, гнучкою, тобто здатною до оперативної перебудови своїх структурних підрозділів для найкращого забезпечення населення, безумовно, з урахуванням економічного, соціально-політичного й культурного розвитку суспільства.

Державне управління системою соціальної роботи на регіональному рівні – це виконавчорозпорядча діяльність із реалізації цілей водночас загальнодержавної та регіональної соціальної політики, основаної на законодавчо встановлених імперативах, що визначають реальний рівень життя, соціального благополуччя, зайнятості населення, його соціальної підтримки.

Зміст державного управління соціальною роботою на регіональному рівні полягає в координації, гармонізації фундаментальних взаємодій, удосконаленні структури цього надзвичайно складного системного утворення й вимагає участі в управлінні нею великої кількості суб'єктів державної влади на всіх рівнях її організації: загальнодержавному та місцевому.

Аналіз стану соціальної сфери й функціонування системи соціальної роботи на регіональному рівні та організаційно-правових засад управління нею показав, що нині в Україні все ще існує низка невирішених проблем, зокрема незбалансованість реформування господарського механізму (бюджетної, грошово-кредитної, фіскальної та інших сфер) з реформуванням у соціальній і трудовій сферах; недосконалість норм соціального і трудового законодавства, невикористання в практиці соціального управління державних і регіональних соціальних стандартів і соціальних

гарантій чинного законодавства, недостатня адаптованість соціального законодавства України до системи законодавства та права Європейського Союзу тощо.

Регіональний соціальний стандарт – це правовий документ, що встановлює комплекс норм, правил і вимог до ресурсної забезпеченості регіональної соціальної сфери, спрямованість дій держави зі створення матеріальних, правових, інституційних умов забезпечення соціального благополуччя населення, відповідно до його потреб, у якому з метою добровільного багаторазового застосування встановлюються нормативи забезпечення життєдіяльності й принципи реалізації державних заходів у соціальній сфері та застосування механізмів міжсекторного партнерства в процесі розроблення й реалізації управлінських рішень на місцевому рівні, що сприятиме їх об'єктивізації, становленню громадянського суспільства [21].

Соціально-економічні реформи та децентралізація в Україні сприяють наданню соціальних послуг і розвитку соціальної роботи саме на місцевому рівні. Під місцевим рівнем розуміють рівень району, міста або села чи селища, тобто рівень адміністративно-територіальної одиниці. На території кожної адміністративно-територіальної одиниці мешкає певна громада, яка являє собою сукупність людей, об'єднаних спільним становищем (у цьому випадку територією проживання), отже, місцевий рівень у широкому значенні включає й таке поняття, як «рівень громади». Розвиток соціально-політичних і соціально-економічних процесів в Україні характеризується багаторазовим підвищенням уваги до проблем місцевого розвитку та забезпечення рівного доступу населення до суспільних благ незалежно від місця проживання [22, с. 110].

Важливою функцією державного управління у сфері індивідуального підходу з надання соціальних послуг є залучення до процесу органів місцевого самоврядування. Практика розмежування повноважень між центральними та регіональними державними органами відбиває результати пошуку оптимального балансу між уніфікацією й чітким адмініструванням за владною вертикаллю та гнучким регіональним управлінням, що враховує соціально-економічну специфіку регіонів.

Висновки. Із цього приводу цілком доцільно буде вдосконалення структур виконавчих органів державної влади на міському рівні; децентралізація деяких засад реалізації соціальної політики на місцевому рівні, що передбачає надання органам виконавчої влади більшої самостійності

під час прийняття відповідних рішень; пошук і залучення позабюджетних джерел фінансування; розвиток інноваційних форм діяльності закладів соціальної сфери.

Вирішення вищевказаних проблем стосовно організації державного управління системою соціальної роботи на рівні громади потребує часу і значних зусиль із залученням меценатів і спонсо-

рів, ЗМІ; проведення фокус-груп і соціологічних досліджень; удосконалення механізмів взаємодії органів державної влади з громадськими організаціями; зацікавлення й активної участі провідних науковців та експертів-фахівців.

У подальших дослідженнях уважаємо доречним аналіз європейського досвіду державного управління на різних рівнях.

Список літератури:

1. Сурмін Ю.П. Проблеми та напрями змін державного управління в Україні в сучасних умовах. *Публічне управління: шляхи розвитку*: матеріали наук.-практ. конф. за міжнар. участю (Київ, 26 листопада, 2014 р.): у 2 т. / за наук. ред. Ю.В. Ковбасюка, С.А. Романюка, О.Ю. Оболенського. Київ: НАДУ, 2014. Т. 1. С. 10–13.
2. Енциклопедичний словник з державного управління / уклад.: Ю.П. Сурмін, В.Д. Бакуменко, А.М. Михненко та ін.; за ред. Ю.В. Ковбасюка, В.П. Трощинського, Ю.П. Сурміна. Київ: НАДУ, 2010. 820 с.
3. Ларіна Р.Р., Владзимирський А.В., Балуєва О.В. Державний механізм забезпечення інформатизації системи охорони здоров'я / під заг. ред. В.В. Дорофійенко. Донецьк: Цифрова типографія, 2008. 252 с.
4. Кусп'як Г. Класифікаційний склад та структура механізмів державного управління. *Теоретичні та прикладні питання державотворення*. Вип. 23. С. 61–75.
5. Коротич О.Б. Методологічні засади державного управління регіональним розвитком. *Теорія та практика державного управління*: зб. наук. праць. Харків: Вид-во ХарПІ НАДУ «Магістр», 2005. Вип. 3 (12). С. 241–246.
6. Приходченко Л. Структура механізму державного управління: взаємозв'язок компонентів та фактори впливу на ефективність. *Вісник Національної академії державного управління*. 2009. Вип. 2. С. 105–112.
7. Державне управління: підручник: у 2 т. / Нац. акад. держ. упр. при Президентові України; ред. кол.: Ю.В. Ковбасюк, К.О. Ващенко, Ю.П. Сурмін. Київ; Дніпропетровськ: НАДУ, 2012. Т. 1. 564 с.
8. Горбатюк С.Є. Державне регулювання соціальної роботи в Україні: дис. ... канд. наук з держ. упр.: спец. 25.00.02 / Національна академія державного управління при Президентові України. Київ, 2009. 236 с.
9. Лопатченко І.М. Державне управління профілактикою соціального сирітства: дис. ... канд. наук з держ. упр.: спец. 25.00.02 / Харківський регіональний інститут державного управління. Харків, 2017. 236 с.
10. Ганцюк Т. До проблеми визначення елементів комплексного механізму державного управління. *Державне управління та місцеве самоврядування*. 2014. Вип. 3. С. 17–26.
11. Кандагура К.С. Механізм державного управління у сфері взаємовідносин влади з інститутами громадянського суспільства. *Державне управління: удосконалення та розвиток*. 2015. № 1. URL: http://nbuv.gov.ua/UJRN/Duur_2015_1_11.
12. Назаренко М.О. Комплексний механізм реалізації євроінтеграційної політики України: автореф. дис. ... канд. наук з держ. упр.: спец. 25.00.02 / Нац. акад. держ. упр. при Президентові України, Одес. регіон. ін-т держ. упр. Одеса, 2014. 20 с.
13. Мирна Н.В. Опрацювання комплексного механізму державної регіональної політики. *Державне будівництво*. 2010. № 1. URL: http://nbuv.gov.ua/UJRN/DeBu_2010_1_20.
14. Дубич К.В. Механізми державного управління системою надання соціальних послуг: дис. ... докт. наук з держ. упр.: спец. 25.00.02 / Національна академія державного управління при Президентові України. Київ, 2015. 451 с.
15. Соціальна робота: навчальний посібник / В.П. Андрущенко, В.П. Бех, М.П. Лукашевич та ін. Київ: УДЦССМ, 2002. Кн. 2: Соціальна робота. 440 с.
16. Міністерство соціальної політики України. URL: <https://www.msp.gov.ua/main/Pro-ministerstvo.html>.
17. Міністерство праці і соціальної політики Польщі. URL: <https://www.gov.pl/web/rodzina>.
18. Соціальна педагогіка: теорія і технології / ред. І.Д. Звереві. Київ: Центр навчальної літератури, 2006. 316 с.
19. Николаєва В.І. Соціально-педагогічна реабілітація підлітків із сімей груп ризику в центрах соціальних служб для сім'ї, дітей та молоді: монографія. Донецьк: Дмитренко Л.Р., 2014. 228 с.
20. Міністерство соціальної політики України. Соціальний звіт за 2018 рік. URL: <https://www.msp.gov.ua/news/17003.html>.
21. Панченко М.М. Удосконалення механізмів державного управління соціальною сферою на регіональному рівні: організаційний аспект: автореф. дис. ... канд. наук з держ. упр.: спец. 25.00.02. Одеса, 2009. 24 с.
22. Калашнікова Т.М. Забезпечення територіально локалізованими благами в контексті людського розвитку. *Демографія та соціальна економіка*. 2015. № 1 (23). С. 102–112.

**ОРГАНИЗАЦИОННОЕ ОБЕСПЕЧЕНИЕ СИСТЕМЫ СОЦИАЛЬНОЙ РАБОТЫ В УКРАИНЕ:
СОВРЕМЕННЫЕ РЕАЛИИ**

В статье на базе терминологического анализа определена сущность механизма государственного управления. Установлены основные механизмы государственного управления системой социальной работы в Украине. Раскрыты содержание и особенности организационного механизма на основе созданной многоуровневой организационной структуры государственного управления системой социальной работы. Охарактеризовано управление системой социальной работы на каждом уровне. Акцентируется внимание на необходимости изменений и совершенствования государственного управления организации качественных социальных услуг на уровне общины.

Ключевые слова: механизм государственного управления, уровни управления, организационный механизм государственного управления, многоуровневая структура, система социальной работы, региональный уровень, община.

**ORGANIZATIONAL PROVIDING SYSTEMS OF SOCIAL WORK IN UKRAINE:
MODERN REALITIES**

In the article on the basis of terminological analysis the essence of the mechanism of public administration is determined. The main mechanisms of public administration of the system of social work in Ukraine are determined. The content and peculiarities of the organizational mechanism on the basis of the created multilevel organizational structure of public administration by the system of social work are revealed. The management of the social work system at each level is characterized. The emphasis is on the need for changes and improvement of public administration of quality social services at level of community.

Key words: mechanism of public administration, level of management, organizational mechanism of public administration, multilevel structure, system of social work, regional level, community.